

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **V. N. T.**, zastoupeného Mgr. Ivou Dvořákovou, advokátkou se sídlem v Teplicích, U Císařských lázní 7, za účasti **Ministerstva vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 15. 7. 2004, č. j. 48 Az 149/2004 - 19,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 24. 5. 2004, č. j. OAM-1734/VL-08-SE01-2003, nebyl stěžovateli dle ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělen azyl, a současně bylo vysloveno, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování dle ust. § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, o které rozhodl krajský soud napadeným rozsudkem tak, že ji zamítl, neboť správní orgán si opatřil dostatek podkladů pro své rozhodnutí, řádně zjistil skutečný stav věci a rozhodnutí dostatečně odůvodnil.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel namítl, že krajský soud řádně nezhodnotil jeho tvrzení ohledně porušení ust. § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu. Obává se, že po návratu do Vietnamu bude ohrožen na životě, a to zejména z důvodu katastrofálních životních podmínek ve Vietnamu. Zprávy, ze kterých vycházel správní orgán při svém rozhodování, nejsou objektivní, neboť jsou silně ovlivněny politickým cílem sledovaným

USA v asijské oblasti. Stěžovatel žádá, aby byla znovu řádně zjištěna situace ve Vietnamu. Je přesvědčen, že v případě získání skutečně objektivních informací by soud nutně dospěl k závěru, že zde pro stěžovatele existují překážky vycestování. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení. Současně požádal soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán ve svém vyjádření popírá oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozhodnutí krajského soudu bylo vydáno v souladu se zákonem. V dalším odkázal na správní spis. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Dle ust. § 109 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), Nejvyšší správní soud je vázán rozsahem kasační stížnosti; to neplatí, je-li na napadeném výroku závislý výrok, který napaden nebyl, nebo je-li rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Dle ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

S ohledem na konstrukci stížních bodů, které spočívají v pouhém odkazu na zákonná ustanovení správního řádu bez toho, aniž by byly nějakým způsobem konkretizovány, tj. aniž by stěžovatel uvedl v čem konkrétně spatřuje pochybení krajského soudu,a na dispoziční zásadu, která ovládá celé kasační řízení, přezkoumal Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí pouze v intencích ust. § 109 odst. 3 s. ř. s., neboť není jeho právem, ale ani povinností vyhledávat za stěžovatele stížní body, v tomto případě tedy přiřadit určité skutkové důvody pod důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. či pod jiná zákonná ustanovení. Nejvyšší správní soud vychází z premisy „nechť si každý střeží svá práva“, proto stěžovatel nemůže v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věci, pokud sám neuvedl skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí.

Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že v napadeném rozhodnutí neshledal žádné vady uvedené v § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

K námitce stěžovatele napadající věrohodnost zpráv, ze kterých vycházel správní orgán, Nejvyšší správní soud uvádí, že se jí s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. pro její novost nezabýval.

Ze všech shora uvedených důvodů shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatel podal návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že rozhodnutím ve věci odpadl pro vydání předmětného usnesení důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu